מיסן, ג) נעירובין פג. וש"כן, ד) צ"ל באות, ה) [לעיל עו: וש"כן, ו) צ"ל מה"ד ואי טיר בשביל רביעית כו'. צ"ק,

ו) ב"ל וכא ודאי לא אלא. ב"ק, מ) ב"ל לא של חוליות ממש

שהיה יכול כו'. נ"ה. ט) פרחים

שהיה יכול כרי. צ'יק, מ) פרקים הסו"ד. צ'יק, י) [כמיב מקשה הסו"ד. צ'יק, י) וכמיב מקש יעב"ד]. כ') דיבור זה קאי לפי" ראשון של רש"י. צ'יק, ל) צ"ל היתה על כל נר ונר כרי. צ"יק, מ) צ"ל ודותקת. צ"ק, () שייך לקתן, ס) לעיל עמו, ע) שאי לקתן, ס) לעיל עמו, ע) שאי

ה יו, פ) [ד"ה ולר"ח],

תורה אור השלם

ו. קרא מִמּוְרַח עִיט מֵאֶרֶץ מֶרְחָק אִישׁ עֵצְתִי אַף דּבַּרְתִּי אַף אָבִיאָנָה יָצְרְתִּי אַף אָעֵשֶׂנָה:

בכלי חרש ומן העפר אשר

יהיה בַּקרקע הַמִּשׁבַן יקח

3. וַהָּדְרְךּ צְלָח רְכָב עַל דְּבַר אֱמֶת וְעַנְוָה צֶדק

קבר אַמָּת וְעַנְוָה צֵּדק וְתוֹרְף נוֹרְאוֹת יְמִינְהְ הלים מה ה בּכְּר וְהָב טְהוֹר יַצְשָׁה אַהָּה אַת כְּל הַכִּלִים אַלְה: שמות כה לט בּצְיה וְהָעֵלָה אַת נרתיִה שבְּעָה וְהָעֵלָה אַת נרתיִה וְהַאִיר על עבר פְנִיהְ וווינות בי לי

- י כמדבר ה יז

שמות כה לז

הַכַּהַן וְנָתַן אֵל הַמַּים:

עין משפמ נר מצוה

מ א מיי׳ פיייג מהלכות מעה"ק הלכה ג ופייל מהלי כלי המקדש הלי יו: ב מייי פיייב מהלכות בסוח"מ הלכה יד:

יא ג מיי׳ פ״א מהלכות כלי המחדש הלכה יו ופ"ג מהלכות תמידין ומוספין הלכה יא: יב ד ה מיי׳ מ״נ מהלכום

יג ו מיי׳ פ״ג מהלכות כית הבחירה הלכה ו:

רבינו גרשום

והלא בחוץ היו ^(†) כל מעשיו בשערי ניקנור ולא בעזרה אי לרביעית שמן של בעזרה אילרכיעית שמן של נזיר לחם נזיר שכלול בשמן בשחיטת איל מתקדש הלחם ולא היה צריך לרביעית לקדש השמן: מארץ מרחק שמבכל היה ר' חייא אי לחצי לוג של סוטה חוך הוא. כלומר בחוץ היה משקה אותה בשערי נקנור ולא נדי עדי רבינות היה לא צדי עדי רבינות היה ולא היה צריך להכניס המים . לפנים שיקדשו: ומספקא לפנים שיקדשו: ומספקא הא מילתא לרבנן משום רבתיב מים קדושים: ועוד דתנן (אין) [דהיו] אומרים הוציאוה שלא חטמא הוציאוה שלא חטמא קילטו כן שיפה אמד: נד קודם היום: נדשן השמן קודם היום: נדשן השמן וצישוב הפתלה בלאים וצישוב הפתלה בלאים ביום? נידשנה הפתילה. כלומר כמו שהפתילה שכבתה אין . לה תקנה שהרי היא כדשן . כד השמז הנשאר בנר הרי וענוה צדק כלומר שמחדודו ומפלפולו הורה יפה: נר שבמקדש. נרות של מנורה. . של פרקים הוו לא של פרקים ממש מן אברים אלא מן המנורה עצמה היו בשעת הדלקה: כיצד עושה מסלקן הנרות מן המנורה אלמא שלא היו מקשה. רב הונא דאמר כי תנא חכמים אומרים לא היו מזיזין אותה לנר ממקומה מן המנורה שלא היתה נוטל מן המנורה שלא היתה נוטל ממקמות שהיתה מקשה. מקשה. כמין טס של זהב יש לה על גבה של כל גר וגר כמין של אבר היה (מתו) (בופפה) בשעת הטבה וווקפה בשעת הדלקה והיינו כלפי האוחה: מלקחיה בהן במוחלון את הפתילות. מוחטין את הפתילות. י ומחתותיה משימין בהן אש ומשליכין בהן מה שמטיבין מן הנרות: ת״ל אותה ר׳ נחמיה כלומר ר׳ נחמיה כלומר אותה ונרותיה דכולה חדא היא דנר היינו מנורה

מתמיה דטהרת מלורע בדם הלפור היה מחוך למחנה וכדכתיב בהדיא בקרא וכ"ה רבינו ורש"י ז"ל שלפנינו ל"ע.

אר לסומה חולין הוא. בתמיה וכי חולין הוו המים שיהא לריך לקדשן והא מים קדושים כתיב (במדבר ה) ואמרינן בספרי אין קדושים אלא שנתקדשו בכיור אלמא כבר קדשו להו וא"ת והא פרישית בפ"ק (לעיל ח.) לי דאחר שנתקדשו בכלי שרת לא משימינן להו בכלי חול משום

דמיגניא מילתא וי"ל דהני מילי בדבר הקרב למזכח: נד ישראל כך היה. כאן ובפ׳ שני דערכין (דף י.) הרי ליה נר ישראל גבי מעשה ועשה רבי תשעה חסירין ונראה חודש בזמנו ומפרש הרב רבינו חיים משום דאיירי במידי דאורה כגון הכא בנרות והתם בלבנה:

נר של מקדש של פרקים הוה. ולח של חוליות שיוכל לסלקה והא דאמרינן בפרק במה מדליקין (שבת דף כב.) והא הכא כיון דקביעי נרות לא קני דלא משקל ואדלוקי היינו כמ"ד של פרקים: מבלל דאי בעי לאוווזי מצי מויו לה. וכי תימא אין הכי נמי דשל חוליות היה א"כ טוב היה שיסלק לגמרי כדי שיקנח יפה: וליטבד

וקא מיבעיא ליה כשהוא נותן בה שמן כמדה ראשונה או כמו שחסרה אמר רבי ירמיה הפשימא דכמדה ראשונה דאי כמה שחסרה מנא ידעינן מאי חיסר וכי תימא דמשער ליה א"כ שבע מדות נפיש להו מדות מוכא קרי עליה יוהדרך צלח רכב על דבר אמת וענוה צדק איתמר נמי אמר רבי אבהו אמר ר' יוחנן ואמרי לה יו אמר רבי אבא אמר רבי חנינא אמר רבי נר שכבתה נידשן השמן נידשנה הפתילה כיצד עושה מטיבה ונותן בה שמן כמדה ראשונה ומדליקה אמר רב הונא בריה דרב יהודה אמר רב ששת גר שבמקדש של פרקים הוה קסבר כי כתיב יככר ומקשה אמנורה ונרותיה כתיב כיון דמיבעיא המבה אי לאו דפרקים הוי לא הוה יו מטייבא ליה מיתיבי כיצד עושה מסלקן ומניחן באוהל ומקנחן בספוג ונותן בהן שמן ומדליקן הוא דאמר כי האי תנא דתניא חכמים אומרים לא היו מזיזין אותה ממקומה מכלל דאיבעיא ליה לאוזווה מצי מויו לה אלא אימא לא היתה זוה ממקומה יומאן חכמים ר' אלעזר יו הוא דתניא רבי אלעזר ברבי צדוק אומר יו כמין מס של זהב היה לה על גבה כשהוא מטיבה דוחקו כלפי פיה כשהוא נותן בה שמן דוחקו כלפי ראשה ובפלוגתא דהני תנאי דתניא ימנורה ונרותיה באות מן הככר ואין מלקחיה ומחתותיה מן הככר ר' נחמיה אומר מנורה היתה באה מן הככר ולא נרותיה ומלקחיה ומחתותיה באות מן הככר במאי קא מיפלגי בהאי קרא דתניא ככר זהב מהור יעשה אותה למדנו למנורה שבאה מן הככר מנין לרבות נרותיה תלמוד לומר את כל הכלים האלה יכול שאני מרבה אף מלקחיה ומחתותיה תלמוד לומר אותה דברי רבי נחמיה קשיא דרבי נחמיה אדרבי נחמיה תרי תנאי ואליבא דרבי נחמיה ר' יהושע בן קרחה אומר מנורה באה מן הככר ואין מלקחיה ומחתותיה וגרותיה יבאה מן הככר ואלא מה אני מקיים את כל הכלים האלה יו שהיו כלים של זהב זהב בהריא כתיב בו יועשית את גרותיה שבעה והעלה את גרותיה והאיר אל עבר פניה ומלקחיה ומחתותיה זהב מהור לא נצרכא אלא לפי נרות מ"ד אמינא הואיל ופי נרות אשחורי משחר ∘התורה חסה על ממוגן של ישראל

מקשה: לא היחה. הנר זוה ממקומה דמקשה הימה: עם של זהב ל) היחה על וליעבד בכב. על כל נר ונר כעין כסוי כאוסן שעשויין מלבנים ובהאי טס לא עביד כלום אלא כמין כסוי הוא שמכסה אם הנר מקום שפחילה דולקם: דוחקו.
נכב. על כל נר ונר כעין כסוי כאוסן שעשויין מלבנים ובהאי טס לא עביד כלום אלא כמין כסוי הוא שמכסה אם הנר כלפי פיה "ג' ודולפת מ" השמן לחוץ וכשהוא טוחן בה השמן ורוצה לווקפה דוחק לטס שעל גבי הנר כלפי פיה "ג' ודולפת מ" השמן לחוץ וכשהוא טוחן בה השמן ורוצה למומרה נחליותי במיב. כל ממיב אותר אף כך מקשה והייט כרב ששם דאמר ככר ומקשה אמטרה ואנרומיה במיב. כ" נממיה אומר או הככר אלא הלחבר מסלקן ומניקן: סלמוד לוחר אומם למדט למנורה וכו' יכול שאני מרבה אף נרומיה ומלקחיה וכו' מלמוד וחל כל מומיה דריש לקרא הכי ככר זהב טהור יעשה אומה למדט למטרה וכו' יכול שאני מרבה אף נרומיה באוח מן הככר והכא אמר לוחה ולא נרומיה באוח מן הככר והכא אמר לוחה ולא נרומיה באוח מן הככר והכא אמר לוחה ולא נרומיה באוח שהפתילה דולקת: 9 ולישבד והב כל דהו. לאומם פי נרוח ולא ליבעו זהב טהור קא משמע לן דלריך זהב טהור:

שתי מדות פרק עשירי מנחות

חוץ הוא ואי נזיר לחם נזיר בשחיטת איל הוא

דקריש אמר ליה רבי חייא "שבה היה מודד

לחביתי כהן גדול רביעית שמן לכל חלה וחלה

קרי עליה ימארץ מרחק איש עצתי: חצי לוג

מה היה משמש: יתיב רבי וקא קשיא ליה חצי

לוג למה נמשח אי 10 סומה וכי ייחולין הוא

י דצריכי לקרושי ימים קרושים כתיב אי תודה

בלחמי תודה בשחימת תודה הוא דקדשי אמר

ליה ר' שמעון ברבי ישבו היה מחלק חצי לוג

שמן לכל נר ונר אמר לו יינר ישראל כך היה

אמר רבי יוחנן אמר רבי דנר שכבתה נידשן

השמן נידשנה הפתילה כיצד עושה ממיבה

ונותן בה שמן ומדליקה יתיב רבי יו זריקא

והלא בחוץ היו כל מעשיו בשער נקנור ולא בעזרה: () ואי. בשביל רביעית א) לגי רש"י ל"ל חוץ רש"ק, יושנו שון שיו כל שבשי בשפר מקוח למו מניים המען שהיה נכלל כלוס יהה מען של מיי בשקר בלי כל לוס יהה המען שהיה נכלל כלוס יהה הלחים מיר בשחיטת איל מתקדש: הלחם מתקדש בשביל כך לא היה לריך דלחם טיר בשחיטת איל מתקדש: רבישים שמן לכל חלה וחלה. היה טותן רבישית משום דהוו שלשה לוגין שהם רביעים שמן נכנ חנה וחנה. בים מען לכשים ממוס ביהו ששה רביעיות: שנים עשר רביעיות והיינו דאמר במתני לוג ומחלה בבוקר שהן ששה רביעיות: מארץ מרחק איש עלמי. שרי חייא עלה מכבל לא"י: אי. לחלי לוג של מי סוטה חוץ

הוא שהיה משקה אותה בחוץ בשער נקנור יאם שאים מפקף מומים כמון כפפר מקמר ולא היה לריך להכנים המים בעורה ולקדשם בכלי: אי. למדוד בו חלי לוג שמן וכקדםם כככי: פיי. נמדוד כו מני נו, שמן למודה כדי שיחקדש השמן ויחקדשו החלות אגב השמן לכך לא לריך דלחמי מודה וכו': נר ישראל כך היה. שקילסו שיפה השיבו: נר שכבתה. בחלי הלילה או קודם אור היום: נדשן השמן נדשנה הפסילה. האי נדשן השמן לאו דוקא אלא הכי קאמר כשם שהפחילה שכנתה אין לה מקנה שהרי היא כדשן כך השמן לה תקנה שהרי היא כדשן כך השמן שנשאר בנר הרי הוא כדשן ואין לו תקנה הואיל ונדשנה הפתילה נדשן השמן: כילד הוא עושה מטיבה. שמשליר כל מה שבנר לחוץ ונותן בה שמן ופתילה אחרת ומדליקה: כמדה ראשונה. חלי לוג כמו שנתן מחחלה או כמה שחסרה במה שזורק לחוץ: נפישי להו מדום טובא. לשער כמה חסר ז) הא לא ודאי אלא כמדה ראשונה היה נותן בה ולמחר כשמכבה המזרחית מכבה זו: והדרך ללח רכב על דבר אמת. הוא שהשבתני דבר אמת בלומר הצלחה כזה: נר של מהדש. נרות ההבועים במנורה שמדליק בהן שקורין קרושוליי"ש: של פרקים היה. מ'] ח) של חליות לא שהיה יכול ליטלן אלא מן המנורה עלמה היו הנרות כדכתיב מקשה אלא היינו של פרקים שהיו '] קנים שבהם הנרות קבועים דקים הרצה והיה יכול לכופפן ולהטותן למטה בשעת הטבה ולהשליך הדשן חוץ ולזוקפה בשעת הדלקה. ע"א של פרקים יהווקטי בשתח האתף.. עו שני פוקט שהנרות היו קבועות במנורה אבל היה כסוי שלהן כסוי מלמעלה כמין טס שהיה יכול ליטלו כל שעה שירלה והיינו של פרקים ש). אמנורה ואגרות כמיב ') (שם) נרותיה קרי למקום הנחת השמן וזהו ודאי לרומיה קרי נתקום טענוע שענק ווא והה הוה מקשה וכיון דבעיה הטבה אי לא דהוי הכיסוי של פרקים שיכול לסלקו לא יא! מתייטבנא והיינו חכימו ודלמתרך

לה לקמן וכן כולה. כ"ש: ^{ל)} קסבר כי

כתיב ככר ומקשה אמנורה ונרותיה כתיב.

שהמנורה והנרות היו מחתיכה אחת וכיון

דבעי הטבה אי לאו דשל פרקים היתה

שהיה יכול לכופפה ולנטות ולזוקפה ולפנות

את הדשן לא הוות מתייטב: מטרין. יב] הנרות בשעת הטבה מן המנורה ומניתן

באהל. אלמא דלא היתה מקשה אלא של פרקים ממש (א) היתה: רב הונא דאמר כי האי הנא חכמים אומרים לא היו מוזיון

אוסה. לנר מן המנורה דמחוברים היו במנורה: מלי לאוווה. א"כ לא הוה ליה

הגהות הב"ח (b) רש"י ד"ה מסלקן כו"היתה הס"ד ואח"כ מ"ה הוא

לעזי רש"י

קרושוליי״ש [קרוישול״ש]. מנורות. פליירי׳ [פליידי״ץ].

מוסף רש"י

בר ישראל. שלחה מליר עיני חכמים (עובין י). התורה חסה על ממונן של ישראל. דכמינ (ויקרל של ישראל. דכמינ (ויקרל יד) ולוה הכהן ופנו סבים. שלא יטמאו כלי חרם שבתוכו שחין להם טהרה במקוה (ר"ה בז. יומא לט.

שימה מקובצת

אי דסוטה וכי חולין ס"א [6 (אי דסוטה) חוץ הוא: כן תיבות דצריכי לקדושי נמחק: ג] רבי זירא:

ז' תיבות אמר רבי אבא

מחק: ז' מתטייבא ליה:

ו אלעזר בר צדוק הוא: ו) אלעזר בר צדוק הוא:
 ו) כמין טס של זהב כר. פ״ה לכטותה שלא יפול בה עפר.
 כלפי פיה מקום מוצא כלפי פיה וצדא להוציא הדשן דרך פיה) שצריך שיהא נקב שם ליתן הפתילה. גליון: ס האלה שיהו כולם של זהב: טן לא של חוליות של דוהב: ען לא של חוליות ממש שלא היה יכול: ין שהיו הקנים: ילו) לא מתטייבא אות נ' נמחק: יכן מסלקן את הנרות: ינן פה חוורקת: ילן היא דנר היינו מנורה: עון נחמיה אדרבי נחמיה: